

РЕШЕНИЕ

№ 2608

гр. София, 30.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8562** по описа за **2010** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

С решение от 01.07.2010г. по НАХД № 1455/2010г., Софийски районен съд, НК, 105 състав е отменил наказателно постановление (НП) № С -56-ДК-16-РДНСК-29/18.11.2009г., издадено от началника на Столична РДНСК, с което на Я. Б. Г. на основание чл.233 от ЗУТ е наложена глоба в размер на 300 лв.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Сектор С. ДНСК – Югозападен район, в която се сочи, че решението е неправилно и недопустимо, тъй като в решението си съдът не бил взел под внимание приетите от него писмени доказателствени средства: Констативен протокол № ДК-09-688/05.11.2009г. и съставения въз основа на него АУАН, връчен по надлежния ред и подписан лично от жалбоподателя. Нарушението, описано в тях, било констатирано по безспорен начин чрез представта, предвидени в закона – констативен протокол на С., удостоверяващ неспазването на заповедта за забрана за ползване, чрез извършване на търговска дейност в магазина. доказател обжалваното НП не било разгледано по същество. Пзовава се на това, че относно компетентността на началника на Столична РДНСК има издадена заповед, която служебно е известна на съда и я прилага към касационната жалба – Заповед № РД-13-072/06.032007г. Прави искане за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

Ответникът по касация не изразява становище по жалбата.

Представителят на С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, подлежаща на отхвърляне, а решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество – касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

Съдът възприема като правилно установена фактическата обстановка в обжалваното решение. С оглед контрол по изпълнението на издадена на 03.08.2009г. заповед ДК-09-68 за забрана ползване на магазин за плодове и зеленчуци в индивидуализирано дворно място и адрес в гр.С., органи на Столична РДНСК са извършили проверка на място. В АУАН са записани констатации, че в момента на проверката заповедта не се изпълнява като възложителя на забранения строеж Г. извършва търговска дейност. За така описаното деяние – неспазване на заповедта за забрана на ползването и извършване на търговска дейност в магазина в момента на проверката, на Г. е наложена глоба в размер на 200 лв. с обжалваното НП. Като нарушена разпоредба е посочен чл.221, ал.4, осъществен състав на чл.233 от ЗУТ. Същевременно в хода на съдебно обжалване на НП пред СРС са събрани гласни доказателства от съседни на обекта, че за известен период магазина е бил затворен и Г. продавал на сергия в двора, не били го виждали да продава в магазина през този период. И актосъставителите не отричат, че пред магазинчето имало сергия със стока, същевременно не са видели някой да купува от магазинчето. СРС е кредитирал посочените показания, снети непосредствено пред него и формирали вътрешно убеждение за извода, че не е извършено нарушение от жалбоподателя. При така изведени мотиви е отменил обжалваното НП.

Административен съд – С. град, Осми касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е законосъобразно и не е налице наведеното в жалбата касационно основание.

При постановяване на решението си районният съд правилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. При съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл. 57 от ЗАНН. НП е издадено от компетентен орган. Направена е дължимата проверка за законосъобразност на НП, изводите на която в решението се споделят от касационния съд.

Неоснователни са доводите в жалбата, че съдът недопустимо не бил взел под внимание констативния протокол и съставения въз основа на него АУАН. Дали съдът ще кредитира като решаващо за крайните си изводи едно доказателство или друго е въпрос на съвкупна преценка на всички доказателства и вътрешно убеждение и съответно прилагане на закона. В съдебното производство фактическите констатации в АУАН съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК и чл. 14, ал. 2 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН нямат обвързваща доказателствена сила и се преценяват заедно с всички останали събрани доказателства. В тежест на административнонаказващия орган е да докаже извършването на нарушението, участието на извършителя и неговата вина, като в

случая ответникът не е провел успешно такова доказване, а събраните гласни доказателства опровергават извода за извършвана търговска дейност в забранения за ползване строеж. При цялостен анализ на събраните доказателства правилен е изводът на СРС, че не се установява вмененото на Г. нарушение. Деянието му е описано като извършване на търговска дейност в обекта (не какъв и да е вид ползване, а търговска дейност) каквото не се установява по делото. Такава дейност Г. е осъществявал извън обекта посредством сергията, наличието на каквато и съответното разрешително и проверяващите не отричат. Отделен е въпросът доколко е осъществявано някакво ползване на строежа, но не се доказва ползването му за търговска дейност. А това е съществен белег на деянието, описано в НП. И по тези съображения правилно СРС е стигнал до заключението, че описаното в АУАН и НП нарушение не е било извършено от жалбоподателя.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно и не е налице наведеното касационно основание, поради което следва оставянето в сила на съдебния акт.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град - Осми касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.07.2010г. по НАХД № 1455/2010г., С районен съд, НК, 105 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.